

Деветнадесета глава ГРУПОВА РАЗХОДКА

- Ама че е отвратителна! – каза Елито, когато Мариана замина. – Как може да приказва такива глупости!

- Аз се убедих, че тя не е нормална – засмя се Емо. – И днес ѝ казах, че е за психиатър, само че сега се убедих напълно.

- Остави я да прави каквото си ще!

- Да върви по дяволите.

- Знаеш ли какво? Обещах на Райчо да се срещнем тук в пет.

- В такъв случай, аз...

- Ама и ти! Какво си мислиш? Ние с него сме братовчеди, само че никой не знае, даже и класната си мисли разни неща.

- Така ли?

- Така ами! О! Ето го, идва.

- С него не е ли Марина?

- Тя е. Само че тя не ходи с него. Да не си помислиш нещо.

- Здравейте – извика Райчо.

- Здравсти.

Погледът на Емо срещна очите на Марина. Те бяха пълни със съчувствие. Тя му се усмихна. Той тъжно поклати глава.

- Срещнах Маринка и тя дойде с мен – каза Райчо.

- Много хубаво си направил – каза с дяволита усмивка Елито и погледна Емо.

Той направи безпомощна гримаса.

- Я виж ти! Тук сякаш целият клас ще се събира! -
извика Елито.

- Кой идва? – запита я Емо, без да се обръща.

- Иванчо и Дора – му отговори тя.

- Че те не са двойка – засмя се Райчо.

- Сега ще се съберем разкомплектовани двойки.

- Другите ряпа да ядат – извика пак Райчо и се засмя
доволно.

- Тук се събрахме антидвойковата коалиция – каза
Елито.

- Здравейте! – извика Иванчо.

- Здравсти! Как сте?

- Добре сме. Ами вие какво сте се събрали тук? Заго-
вор ли ще правите? – запита весело Иванчо.

- Заговор, я! – също весело му отговори Райчо – Про-
тив Мерито.

- Ние току-що я срещнахме – каза Дора. – Наговори
ни един куп глупости.

- И нас ни среща – засмя се Елито. – Направо ме
вбеси.

- Какво се ядосваш пък ти! – Райчо направи пренеб-
режително замахване с ръката си и едва не удари Елито.

- По-полека!

- Май че щях да те цапна, защото изведнъж ми се
стори, че си Мис Мери.

- Е-е! Чакай де! Ти и роднините си не познаваш!

- Не, ами просто за момент.

- Вие много я мразите тази Мери – каза Марина.

- Че не е тайна – извика Райчо.

- Не вярвам да ти е направила нещо.

- Не е, но злото трябва да се изкоренява от корен.

- Тя не е лошо момиче, само дето е зле възпитана.
- Тогава трябва да се превъзпита! – Райчо пак размята ръката си.

- Хайде да отидем в морската – даде идея Иванчо.
- О! Иванчо, какво ти е на ръката? – запита го Елито.
- Ами нищо. Мерито днес ме издра. Без да иска, ама...

- Ама нарочно – каза Дора.

Те се засмяха. Само на Емо не му беше до смях. Присъствието на Марина го потискаше. Хем му се искаше да се махне, хем му беше приятно близо до нея.

- Емо, какво ти е? – запита го Райчо. – Защо си се умълчал като гроб?

- А, нищо не ми е!

- Гледам, че си тъжен.

- Или е болен, или го любов гори – пошегува се Елито.

- Стига пък ти! – отегчително махна с ръка Емо.

- Е-е! Аз се шегувам, пък ти...

Емо тайно погледна към Марина. Очите им се срещнаха. Нейният поглед сякаш казваше: “Не мога нищо да направя!” А Емо въздъхна и си каза: “Съдба!”

- Знаете ли какво видях днеска? – попита Райчо.

- Не. Какво? – отзоваха се Елито и Дора.

- Мечка.

- Какво?

- Мечка. Хоро дори играеше.

- Ти пък! Нещо друго не можа ли да измислиш?

- Ако не вярваш, питай майка ми. Тя даде на циганина петдесет стотинки.

- Браво! – каза Иванчо. – Много щедра била майка ти!

- Стига бе! Че щедра си е жената.
- Пък аз днеска видях вълци – каза Емо.
- Къде? – запита Райчо.
- В рейса.
- В рейса ли? Ха-ха-ха!
- Да.
- Ти пък вече си измисляш!
- Защо да си измислям? Вълците бяха на два крака.
- Да, прав си. В блъсканицата хората се овълчват. Всички се засмяха.
- Марина, защо мълчиш? – я запита Елито.
- Какво да кажа?
- Ами нещо интересно.
- Не ми се е случило.
- Така е. Човек в това училище ще пукне от скука. Емо разбра накъде бие Елито и затова я смушка да мълчи. Тя го погледна с укор, вдигна рамене и замълча.
- Ей че студено стана! – извика Иванчо.
- Елате у нас. Няма никого – каза Елито.